

متن پرسش

با سلام: استاد بنده مدتی دچار شبهات و تفکراتی شده بودم که با تحقیق و تدبر و توکل و توسل شبهات و آن تفکرات برطرف شد و در این مسیر مطالب زیادی هم فرا گرفتم و دیدم نسبت به خیلی چیزها عوض شده و انگار بیدارتر شده ام و خیلی چیزها را که دیگران نمی فهمند و درک نمی کنند من درک می کنم، الان به گونه ای شده ام که اگر کمی به سمت گناه بروم آن شبهات دوباره به سراغم می آیند و آزارم می دهند و وقتی متوجه می شوم و به خودم می آیم و از گناه دوری می کنم آن شبهات هم می روند، یعنی طوری شده که آمدن آن تفکرات آزار دهنده شده ملاک تشخیص و حواس جمعی من که از طریق آن می فهمم و هوشیار می شوم که دچار گناهم و به نوعی جبراً به خاطر دوری از آن شبهات و تفکرات آزار دهنده گناه نمی کنم، آیا این لطف خداست که از این طریق شامل حال من شده که به خاطر دچار نشدن به آن افکار نباید مرتکب گناه شوم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حقیقتاً شریعت الهی مطابق روح اصیل انسانها است و هر اندازه انسان به حقیقتِ خود نزدیک شود از گناه متنفر می شود به همان معنا که شریعت الهی گناه را موجب از بین رفتن اصالت روح می داند و سعی کنید این هوشیاری را که در باطن خود بدان دست یافته اید، با حضور در جلسات دینی و مطالعه ی کتابهای معرفتی و اخلاقی و عباداتِ با حوصله نگه دارید. موفق باشید